

Radu Iftimovici

AH, CE GROZAV SĂ FACI AMOR PE PLOAIE

Personaje:
AMALIA – o celebritate
NIMEA-N DRUM – un oarecare

Interior de cabană la munte, modest, primitiv. Pe masă, dezordine. Lângă un fotoliu improvizat, pe care stă Amalia, o saltea rulată, legată cu sfoară. Nimea nu se vede. Face clătite, dincolo, la bucătărie. Plouă.

AMALIA: Dacă nu le-arunci pân-la tavan, n-are nici un haz.
 NIMEA (de dincolo): Ce-i cu tavanul?

AMALIA (răspicat): Am zis că dacă nu le-arunci pân-la tavan n-are nici un haz.

NIMEA (care a apărut cu tigaia sfârâind, face pe jonglerul): Hepa! (Aruncă, face eforturi să prindă, dar foaia de clătită a căzut.)

AMALIA (râde): Ha... Ha... Bravo! (Pentru că Nimea o suflă de praf.) Înghite-o! Hai... Hap. Să te văd că n-o înghiți.

NIMEA: Are cine...

AMALIA: Cine?

NIMEA (după o mică tăcere): Vreun suflet.

AMALIA (se amuză): Suflet rătăcit în ceață, vrei clătite cu dulceață?

NIMEA : Li se dă și vin. Doi-trei stropi, pe jos.

AMALIA: La bunici, la părinți. Dar și clătite? (Nimea nu răspunde. Iese în ploaie. Revine.) Unde ai fost? Ce-ai făcut cu ea?

NIMEA: Am înfipt-o în gard.

AMALIA: Vine ea, vreo pasăre.

NIMEA (sec): Girafa.

AMALIA: Ai o girafă? Unde-o ții? La pășune? Ce-i place?

NIMEA: Iarba... iarba raiului.

AMALIA: Te pomenești că vine și-n casă.

NIMEA: Ce m-aș face dacă n-ar veni?

AMALIA (amuzată): Nostim menaj.

NIMEA: Nostim. Cum vă plac? (Prezintă.) Gem de mure sau brânză?

AMALIA: Și... și... Și te-am rugat să mă tutuiești.

NIMEA (timid): Nu-i ușor.

AMALIA: Hai, s-aud... TU... (ca în Ardeal) TU MUIERE... IAPĂ...

NIMEA (refuză): O nu, nu! (Îi pune gem în clătite.)

AMALIA (vehementă): De ce nu? De vreme ce mă las agățată și adusă aici de-un bărbat necunoscut. Care n-are nici măcar mașină. Mă angajează cu mașină cu tot.

NIMEA: Doamne, Dumnezeule... Dar eu vă respect... Pentru mine suhteți...

AMALIA (corecție imperativă): Ești.

NIMEA (înghite-n-sec): Ești... Un simbol... O... (Caută.) Întrupare a...

AMALIA: Ha... Ha... Ce gargară... (Apel.) Un pic de decență, zău. Ipocrizia mă scoate din fire. (Răspicat.) Răvnește-mă, posedă-mă, disprețuiește-mă și laudă-te. Fii bărbat, ca toți bărbații. (Imită.) „Bă, o vedeți voi pe Amalia Preoțescu, aia de la «Actualități»? E-o curvă a-ntâia. Praf am făcut-o.”

NIMEA (se apără): Niciodată... Eu? Niciodată!

AMALIA: Te pomenești c-oi fi tu ăla care n-aruncă mărgăritare la porci. De ce-ai face-o?

NIMEA (ezită): Fiindcă...

AMALIA (deget-cuțit spre el): ...Mă iubești!

NIMEA (timid): Mm! Da... Da...

AMALIA: De când lumea și pământul. Nu?

NIMEA (speriat): De prin... '73-'74.

AMALIA (cade-n genunchi): Doamne, de ce mă pedepsești? Ce mi-ai scos TU în cale? Ți-am cerut mascul vînjos, mi-ai dat moș libidinos. Să-mi fi dat un pădurar, un atlet ori un cioban. Nu un fătălău ce-adoră fufele de pe ecran.

NIMEA (din amintire): Erai superbă...

AMALIA: Danke schön. La treizeci de ani. Merci.

NIMEA: ...Și cu optsprezece...

AMALIA (cinică) Patru luni peste cincizeci, dacă-ți face plăcere. (Curioasă.) Și... mă rog... Ce ți-a plăcut ție la mine? (Îl previne.) Să nu te pună dracu să spui „frumusețea“, că te plesnesc. Frumoasă n-am fost niciodată. (Îl iscodește.) Altceva.

NIMEA (vibrând):... Un farmec...

AMALIA: Bine zis. Toate cremele și boielile-alea erau de la „Farmec” Cluj. Eu cultiv adevărul, domnule. E un duș rece, bestial la început, dar minunat după aia. Prietenii îmi spun c-am devenit brutală, dezgustător de vulgară. M-ar dori ipocrită. Minciuna e a slugilor. Eu mă vreau stăpână. Pe nimic din jur. Pe mine însămi. Deci. *(Concluziv.)* M-am culcat cu redactorul-șef și el mi-a asigurat: a) cea mai bună machioză din Televiziune; b) prezența permanentă în orele de maximă audiență. *(Necruțătoare cu ea însăși.)* Mitul AMALIA s-a născut în scârțâitul îngrozitor al unui pat dărăpănat. *(Tandrețe făcută.)* Te-ai îndrăgostit de un fals, amice. De-o păpușă măscuită și văcsuită.

NIMEA: Și ce vacsuri foloseați? *(Se corectează, la semnul ei de amenințare.)* Foloseai... Ca să fii spontană, să ai vocea aia răzgâiată, *(vibrând)* ochii vii... strălucitori, zâmbetul ăla într-o parte, nițel trist... plescăitul... *(O imită.)*

AMALIA (năduf): Ah, fir-ar al dracului. Și tu ai observat?

NIMEA (zâmbet): O țară-ntreagă.

AMALIA: Fericiți cei cu gura uscată. Luam atropină. Mă pricopseam cu niște constipații oribile, dar, la TV, cum spuneam trei vorbe, potop de apă-n gură.

NIMEA: Înghițeau... Și tot înghițeau. Iar când reluai vorba, o spuneai pițigăiat. *(Râde.)* Ca o găină cu țâfnă.

AMALIA (indignată): Râdeai?

NIMEA (râde, nițel sadic): O țară întreagă.

AMALIA: Și cum? Cum te-ai îndrăgostit tu de-o găină cu țâfnă?

NIMEA (vibrând): Erai adorabilă.

AMALIA: Ești cam țicnit, cher monsieur. Te iert. *(Solemn.)* Din două motive. Primul: că îmi dai o clătită.

NIMEA: Aoleu! Doar dacă mai fac. *(Se ridică.)*

AMALIA: Nu... Nu... Dacă nu mai ai gata, nu. Lasă!... Îngrașă. Eu depun foarte urît. Pe-aici. Așaaa... *(Arată coapsele.)*

NIMEA: Și-al doilea motiv... Mă ierți pentru?...

AMALIA: Că ești dintr-ăia care-mi provoacă mâncărimi la degetele de la picioare. *(Își aruncă pantofii. Se scarpină cu furie.)* Mai precis, între degetul mare și arătător.

NIMEA: Arătătorul de la picior?

AMALIA (il repede): Cum dracu' l-o chema... E barometrul meu. Mai bine zis, SEXOMETRUL meu. Când văd un bărbat care-mi place... *(Il indică.)* Cazul tău... Mă apucă o mâncărime între ăl mare și ăl, cum dracu' l-o chema, de crăp. Mă scarpin. *(O face.)* M-aș mușca. Tu crezi că știu ce mi-ai spus, acolo, în cofetărie? Ceva despre... vocea mea... Spiritualitatea de tip occidental. Cine te-asculta? Mă frecam de piciorul mesei ca vitele răioase de gard. Așa că scutește-mă cu ifosele de admirator al spiritului... culturii... etc., etc. Am absolvit istoria cu 10, actoria cu 10, vorbesc trei limbi, bașca

daco-romana – limba universală a mileniului trei. Am scris două cărți, i-am făcut să se bălbăie pe programul 2 pe cei mai mari intelectuali ai acestei țări, dovedind gospodinelor și pensionarilor că nu sunt decât niște maimuțoi cățărați, dar... Am angoase existențiale. Știi ce-s alea? Mestec și mestec chewingum-ul fad al unei vieți fără sens. Bref: întind mâna s-apuc orizontul și ăla fuge... Tu l-ai prins?

NIMEA (incurcat): N-am încercat.

AMALIA (dulce, dar sarcastică): Apropo, băiețel... Madam nevastă-ta n-a dibuit bârlogul ăsta? Sau se face că... Plouă.

NIMEA (sec): N-am. N-am nevastă.

AMALIA: 'Ai, nu! Te pomeni că mă iei pe mine. *(Îi sugerează.)* Cu popă.

NIMEA (gest larg): Mda... Preoți, munții mari...

AMALIA (desface salteaua făcută sul. Cântă solemn imnul nupțial de Shubert): Pam, pam, pam, pam... Pe asta?

NIMEA (timid): Mda.

AMALIA (ochii spre cer): Mulțumescu-ți, Doamne. În fine, ceva care nu scârțâie. Vrei certificat prenupțial?

NIMEA: Dacă nu-i prea greu.

AMALIA: Te avertizez. L-au semnat vreo patruzeci.

NIMEA: Doctori?

AMALIA (tandră): Masculi, mon enfant... Feroci...

NIMEA (timid): Aveți... Ai... și-un carnet?

AMALIA: Bineînțeles. Cum te cheamă *(dulce)*, scumpul meu patruzeci și unu? Să te trec.

NIMEA: Păi... *(Ezită.)* Nimea... Nimea-n drum... Adică, prăpăditul!

AMALIA (revoltă): Cine și-a bătut joc?...

NIMEA: Păi... tata. Primul. Nu dădea două parale pe mine. Pe urmă Girafa...

AMALIA: I-auzi. Și unde-i girafa-asta acum?

NIMEA (tăcere): Dacă aș ști...

AMALIA: Dacă ți-a păpat-o vreun lup, pe-afară? *(Pentru că Nimea a rămas cu ochii în gol.)* Hei, cu tine vorbesc. De ce n-aduci tu girafa aia aici? În casă? Îm?

NIMEA (pauză): Degeaba o strig...

AMALIA (se amuză): Umblă creanga... *(Strigă râzând.)* Hei, girafoo! Girafoo! *(Constată.)* Nu vine.

NIMEA: Vine... Dar... Tot mai rar.

AMALIA: Păi de ce?

NIMEA (răspicat): Ca să-mi arate cât sunt eu de netrebnic.

AMALIA (il ia de „ciudat“): Aha... Mda... Ia ascultă... Pe nevastă-ta... Tu ai părăsit-o? Sau ea?

NIMEA (după o tăcere): Am uitat.

AMALIA: Aha. *(Zâmbet.)* În seara asta îi țin eu locul. Sper să fii mulțumit.

NIMEA (speriat): Nu... Nu... Eu vă respect... Eu nu v-am invitat aici ca să... Vă rog să mă credeți... Să vorbim...

AMALIA: De Blaga? De Cioran? De Noica? (*Brusc suspicioasă.*) Ori poate ești vreun vierme de ziarist de scandal, care intri cu mine sub pătură ca să auzi povești picante din cloaca aia care se cheamă Televiziunea Română. Din mărul ăsta nu mai poți roade nimica, băiete. E prea putred.

NIMEA: De ce vorbești așa de Televiziune? Personal, am mare respect.

AMALIA (*erupe*): Foarte bine, moleculă din „stupid people”. Respectă-ne. (*Solemn.*) Admiră-ne. Merităm.

NIMEA (*grandilocvent*): Singura care a transmis o revoluție în direct!

AMALIA: Da, dar nu trebuia la „Actualități”. (*Decretează.*) La emisiunea „Teatru”... Mai bine... la Circ.

NIMEA: Dar ați fost acolo. În clipele alea eroice. În prim plan.

AMALIA: Vacs.

NIMEA (*admirație*): Știi tot. Una din marile dizidente...

AMALIA (*acceptă*): Ei și?

NIMEA (*revoltat*): Cum „Ei și”? Mă simt onorat. Sunteți... Ești... una din forțele morale ale rezistenței române. S-a spus la „Vocea Americii”.

AMALIA (*dispreț făcut*): Radio Șanț.

NIMEA: Ați avut un curaj... Eu n-aș fi avut... Zău. Și sunt bărbat.

AMALIA: Dar eu ce dracu sunt? Nu te lua după aspect. E-o păcăleală. De fapt sunt un monstru, o gafă a naturii: ambiție, vigoare, nesimțire de bărbat, în piele și ambalaj de femeie. Luni și luni în sângele ăsta nu curg decât hormoni masculini. Și deodată... Cum? De ce? Bum, vulcanul. Erupție de foliculină. Creierul îmi ia foc, sânii se umflă să crape, noaptea călăresc pernele learcă de sudoare, ca vacile-n călduri. Ghinionul tău, dragul meu, e că m-ai prins exact în perioada asta. N-ai cum să-mi scapi...

NIMEA: Păi... Plouă.

AMALIA (*il înlănțuie*): Splendid. Amor pe ploaie. Hai să fim doi nebuni care n-au mai încăput în corabia lui Noe. (*Țipă.*) E sfârșitul lumii. Să ne iubim. Vin apele... (*Îi scoate cămașa.*)

NIMEA (*terre à terre*): Ce ape? Că asta-i mocănească. Țârâie. Te trage la somn. (*Cască, se întinde.*)

AMALIA: Somn? (*Mimează că-l strânge de gât.*) Mori de mâna mea... Ah! (*Se scarpină violent la degetele de la picioare, cu mâna, apoi de masă.*)

NIMEA (*pierdut*): Vreo alifie...

AMALIA (*fioroasă*): Mai bine vreun vecin... Mai... (*Semn de vânjos.*)

NIMEA: Vecin? Aici? În sat: cinci kilometri.

AMALIA: Ești pierdut.

NIMEA (*câteva mișcări de gimnastică*): Gata. S-o facem și pe-asta.

AMALIA (*mimând milă*): Ei lasă... Lasă... Dacă e o corvoadă...

NIMEA: M-am învățat cu corvezile, la armată. Aveam un majur al dracului. (*Alte mișcări de înviore.*)

AMALIA: Merci de comparație.

NIMEA (*salută militărește*): Să trăiți. (*La salteaua-rulou și o trănțește în mijlocul încăperii.*)

AMALIA: Așa, băiete! De când visez eu un tigr.

NIMEA (*aduce și o pătură*): Eu... mai puțin cu zoologia. Eu... Mă trag din botanică.

AMALIA: Zău? Ce ești?

NIMEA: Putregai!

AMALIA: Și ce-ai fost?

NIMEA (*după o mică tăcere*): Tufiș... D-ăla mic. Una cu pământul. Cine să-l bage-n seamă?

AMALIA (*zâmbet*): Și nu te-ai păscut girafa?

NIMEA: M-a terminat.

AMALIA: Ascultă, omule! (*Întrebare-cheie.*) Exiști sau nu exiști?

NIMEA: Habar n-am. (*Jenat.*) Nu m-am bărbierit.

AMALIA (*dulce*): Nu-i nimic. (*Îl sărută, prăvălindu-l, voluntară, și dominându-l. El se eschivează abil. Amalia e contrariată. Nu i s-a mai întâmplat.*) Ți-e frică de mine, domnule patruzeci și unu?

NIMEA (*totuși tandru*): Cine a fost primul? Cum l-a chemat?

AMALIA (*agasă*): Ascultă. Ce ești: popă, securist sau impotent? Vrei să câștigi timp, nu-i așa? (*Râde.*) Degeaba. Avem înainte-o noapte-ntregă.

NIMEA: Cum să-l fi uitat pe PRIMUL? În orice femeie „primul” lasă urme adânci, aici. (*Arată inima.*)

AMALIA: Ei, uite că la mine NU. Nici măcar nu l-am văzut la față. Cine știe ce bocciu, plin de coșuri... Dar de ce te interesează chestia asta?

NIMEA (*calm*): Să te pot înțelege.

AMALIA: Să mă-nțelegi? Ah da, uitasem. Mă iubești și-am ajuns la ora mărturisirilor. (*M'enfiche-istă.*) Ei bine, domnule, aveam paisprezece ani.

NIMEA (*nu-i vine să creadă*): Paisprezece?

AMALIA (*vrea să-l șocheze*): Neîmpliniți.

NIMEA: Un copil.

AMALIA: Coaptă... Și-abia așteptam. S-a întâmplat la Durău, într-o tabără de elevi. Șase fete într-un cort. Pe la miezul nopții, doi băieți. Să fi fost din ăia de la Tulcea? De la Severin? S-au târît prin iarbă ca omizile. Pe-al meu, l-am simțit sub pătură. N-am opus rezistență. Din păcate, n-am simțit nimic: prostul s-a terminat imediat. Îmi venea s-o omor pe vecina mea, care, cu ălălalt, chițăia fericită, ca șobolanul. Pe urmă a mai venit unul care mirosea a sudoare și-a țuică. Am vrut să-l apuc, dar mi-a scăpat și s-a oprit la una, Irina. Și uite așa, fără să simt nimic, mi-am spălat la pârâu cămașa de noapte, pătată de un imbecil.

NIMEA: Și pe urmă?

AMALIA: M-am făcut bărbat. Din toate punctele de vedere.

NIMEA (*mirat*): Din toate?

AMALIA: L-am întrebat odată pe un coleg căruia îi născuse nevasta: „Ei, ce ți-a adus harza?”. Mi-a dat un răspuns trăsnet: „Un deșeu”. „Deșeu?” „Păi, cum numești tu ceva cu crăpătură?” (*Vibrând.*) Ei bine, și eu mă numesc „deșeu”, imbecilul ăla cu coșuri mă folosise ca pe-o găleată de aruncat gunoiul, mă pârghisem și ochii bărbaților se scurgeau pe pepenașii fundului pe care-l bățaiam provocator. Aveam la istorie un lector, munte de spirit. Îl ascultam vrăjtită. M-am dus în cabinetul lui să-l întreb de Cordoba arabă. A rânjit și m-a apucat de sâni, cu o mână de mulgător de la C.A.P. Dumnezeule, mi-am zis. Dar eu nu trebuie, nu vreau să rămân femeie. Ruptă de mijloc, de la sacoșe și de la rufe, folosită de un neghiob de care nu poți să scapi, că ai acte de la primărie.

NIMEA: ...Și copii.

AMALIA: Nici de-alelalte n-am vrut să fiu. Maimuțele alea grețoase, pline de boieli, de zdrăngănele. Creier de găște tâmpite. M-au boit doar când intram în emisiune. Și pe urmă, jos. Mă crezi că n-am decât vreo două-trei rochii? Aruncate pe undeva.

NIMEA: Cred.

AMALIA: Știi pe cine-aș pune eu pe soclu în locul statuii lui Lenin?

NIMEA: Pe Mihai Viteazul.

AMALIA: Aș! Pe Levi-Strauss. Fără blugi n-aș fi putut să ies din condiția mea tâmpită de femeie. Apropo, nu mă ajuți să-i dau jos?

NIMEA: Cu plăcere.

(*Amalia, întinsă, îi oferă câte un picior. Nimea, conștiincios, îi trage blugi. Ea rămâne în chiloși.*)

AMALIA (*îi se așază în brațe, provocatoare*): Cum numești tu un animal uman, născut cu crăpătură, care se simte înjosit să îmbrace o rochie sau să-și pună zdrăngănele?

NIMEA: Păi... Eventual... Bărbat.

AMALIA (*cu năduf*): Monstru, domnule.. Aberație a naturii. Păcăleală. Centaur: sus, bărbat... Nu te speria. Jos, iapă.

NIMEA (*n-are ce spune*): Da?

AMALIA: N-ai decât să te convingi. (*Îl obligă la o scurtă tăvăleală.*)

NIMEA (*mai rezistă încă*): Înțeleg. Creier de bărbat; la televiziune, pe stradă, acasă, dar acum... (*Cu greutate.*) În amor?

AMALIA (*sec*): Nu sting becul.

NIMEA: Aha... Am auzit eu că unii își pun oglinzi ca să se incite mai tare.

AMALIA (*il sărută, tandră*): Nu, caraghiosule... Nu becul ăla. Becul din cap. Femeile-animale proaste, dacă au dat peste un mascul ca lumea, rămân în bezna unui

abandon ce aduce a moarte. Poți să tai lemne pe ele. Sunt amorțite, anesteziate. Păcăliciul naturii, care te-ar vrea cu o droaie de plozi după tine. (*Emfatic.*) Eu, ca bărbat, nu sting becul. Te inhibă chestia asta? (*Îl smotocește, încercând să-i scoată pantalonii. Scurtă tăvăleală, Nimea rezistă, dar fără ostentație. Ea dă semne de oboseală și vagă enervare. Nu pricepe. Îl sărută pe frunte, cuasimatern.*) Ești cam tâmpițel, mânca-te-ar mama!

NIMEA: Mi-au mai spus-o și altele.

AMALIA: Bravo! Grozavă noapte m-așteaptă. (*Stă turcește lângă el.*) Chiar n-ai vreun vecin, ceva?

NIMEA (*gest tandru*): Spune-mi. Chiar n-ai iubit pe nimeni? Niciodată?

AMALIA: A meritat? Merită vreunul? De ce să... iubesc? Capul centaurului care sunt rumegă idei și rămâne dârț în lumea bărbaților, conectat la univers, la social. Partea dindărăt, iapa, găsește din când în când câte-un armăsar. (*Dispreț.*) Teamă mi-e că nu e cazul tău. Și când zic armăsar, înțeleg simplu instrument de plăcere, de stins focul hormonilor. Unde să-ncapă iubirea în... tehnologia asta?

NIMEA (*stăruitor*): Și totuși... Și totuși... Unul trebuie să fi fost (*vibrând*) care-a curățat zgura, care te-a purificat. Măcar pentru o clipă.

AMALIA: A fost... Un idiot cu urechi clăpăuge și cu ochi de pește fiert.

NIMEA: Când? De mult?

AMALIA (*îi mângâie pieptul*): M-așteptam să fii pârșos.

NIMEA: Nimeni nu e perfect.

AMALIA: Pe-aici circulă sângele? Oa!... piele de broască. Nefericitule. Ești dintr-ăia care transpiră când pune o femeie mâna pe ei. Oi fi vreun foc de paie și mă lași după aia să mă urc pe pereți. (*Se aruncă peste el, râzând.*)

NIMEA (*reușește să iasă din încleștare*): Cine a fost idiotul cu ochi de pește fiert?

AMALIA (*enervată, se ridică, își aprinde o țigară*): Ascultă, dacă mă mai amâni cu întrebări de-astea idioate, îmi trece mîncăriciul de la picioare. Mă fac lemn și n-ai decât să-ți faci bucuria singur, ca elevii de prin internate. Brr!... M-a luat cu frig. (*Își pune pe spate o cuvertură.*)

NIMEA (*rugător*): Povestește-mi și mie episodul ăla... Cu idiotul cu ochi de pește fiert.

AMALIA (*enervată*): Ești obsedat. (*Brusc suspicioasă.*) Sau... Băiete... Eu am memorie. De la început, din cofetărie, mi s-a părut că te cunosc de undeva... Da. Da... Am pe retină imaginea ta în uniformă. „Secu”, nu-i așa? (*Strigă.*) Știu! (*Triumf.*) Știu... Erai la unul din interogatoriile cu care m-au chinuit înainte de revoluție... (*Presupunere.*) La psihiatrie, când mi-au spălat creierul? Ești pe post de seducător, tovarășe maior? Sau te-au avansat, nu-i așa?

NIMEA: De unde ideea serialului „Cei rămași”? A fost ideea dumitale? Ți-a sugerat-o cineva?

AMALIA (*explozie*): Aha!... Asta era, „Cei rămași”. Vă deranjează, nu-i așa? Cred și eu. Vă arată în fața întregii țări așa cum ați fost: mârșavi, criminali. Cum ați putut să uicideți cu atâta sânge rece, la Timișoara, la Inter, la Televiziune? Voi nu sunteți români? Spune-mi, domnule S.R.-ist, ți-ai purtat vreodată pașii printre crucile albe de la Belu, sub care dorm zecile de tineri, al căror destin a fost frânt – nu zic de dumneata – dar de (*peiorativ*) colegi de-ai dumitale? Ai fost acolo?

NIMEA: Am fost...

AMALIA (*il maimuțarește*): „Am fost...” Și nu ți s-a nchegat sângele în vine? Te-ai uitat la chipurile copiilor ălor care s-au jertfit pentru libertate? Mie, doi dintre ei mi-au murit în brațe, acolo, sub gloanțe, când bandiții făceau eforturi disperate să cucerească Televiziunea. Am apărat-o cu sânge. În ce hrubă stătea ascuns? (*Îl somează să vorbească*.) A? Ca șobolanii. Ați avut un noroc chior. În loc să dați socoteală pentru schingiuirea fizică și morală a poporului român, v-ați schimbat doar stăpânii. Dar sunteți aceiași... (*Îl înfruntă*.) Mie nu mi-e frică de voi. De mafia voastră. V-am înfruntat și pe vremea „regretatului odios”, cum îi ziceți voi,ăștia din „Romanian stupid people”. (*Imperativă*.) Vreau s-o întind. Pe unde-o iau? Cât e până-n sat?

NIMEA: Vreo opt kilometri. Cinci prin pădure. Noroi mare. Acolo rămâneți peste noapte, singură în mașină, noaptea pe ploaie.

AMALIA (*la telefon, bate nervoasă în furcă*): Ce dracu are?

NIMEA (*sec*): Mort. L-am scos. L-am deconectat.

AMALIA (*se caută cu disperare prin buzunare*): Unde paștele mă-sii sunt cheile de la mașină?

NIMEA (*i le zângăne sadic*): La mine. (*Ea se repede să i le ia, el le bagă în buzunar*.)

AMALIA: O cursă, deci.

NIMEA (*simplu*): Un capăt de lume.

AMALIA: Unde dorm eu în noaptea asta?

NIMEA (*după o tăcere*): În ceruri.

AMALIA (*revoltată*): Dacă e banc, e tâmpit și grosolan. (*Aprinde nervoasă o țigară*.) Ce-mi ceri?

NIMEA: „Cei rămași”. Serialul ăsta...

AMALIA: Ce vă deranjează pe voi, (*corecție*) de fapt, pe stăpânii voștri de azi, că eu bat la ușa caselor îndoliate și discut cu „Cei rămași” despre jertfa copiilor lor? Pe dumneata personal te deranjează? (*Pentru că Nimea tace*.) Îm? Te deranjează?

NIMEA: Da.

AMALIA: Ura! Înseamnă că serialul meu și-a atins scopul. Călăii se văd în toată hidoșenia lor. (*Bătăioasă*.) Mai ai și-altă întrebare, tov' colonel?

NIMEA (*după o tăcere*): Mda. Cine a fost idiotul cu ochi de pește fiert?

AMALIA (*dezarmată*): Ești nebun. Ești psihopat? Ce-i cu obsesia asta? (*Îi aruncă una din pături*.) Fii om de onoare. Ia-ți salteaua și du-te dincolo de bucătărie. Eu voi dormi pe fotoliul ăsta. E foarte comod. Măine, cum se luminează, mă arunci în sat. (*Îi împinge salteaua, icnind*. O duce aproape de ușa bucătăriei.) Hai, noapte bună.

NIMEA (*supus*): Bine. Dar, te rog... Simțământul ăla pur... Pentru cine? (*Rugător*.) Spune-mi și mie, în trei vorbe... Despre idiotul ăla...

AMALIA (*a uitat*): Care idiot?

NIMEA: ...Cu ochi de pește fiert.

AMALIA (*se închină*): Doamne-Dumnezeule. Cred că ai nevoie de-un psihiatru. (*Se hotărăște*.) Bine. Aveam șaisprezece... Nu... șaptesprezece ani. L-am cunoscut la un party din lumea bună.

NIMEA: Lumea bună?

AMALIA: Ția pe care îi slujeați voi... Vechea nomenclatură. (*Revine*.) Exagerez. Erau și copii de plebei. Ora unu noaptea – ora loteriei chiloților.

NIMEA (*i se pare că n-a auzit bine*): Ce loterie?

AMALIA (*răspicat*): A chiloților, domnule. Ni-i dădeam jos, toate fetele, și-i aruncam pe o tavă. Inițial băieții erau scoși afară, apoi, unul câte unul, trăgeau lozul. Eu, ghinion: Clăpăugul ochi de pește fiert. Mi-am mușcat buzele. Al dracului ghinion. Dar ce să-i faci? Loteria e loterie. L-am tras într-o cameră și am început să mă dezbrac. Idiotul, stană de piatră. „Ce dracu ai?” „O iubesc pe Natalia.” „Care Natalia?” „Care a plecat cu țigănosul ăla. Natalia cu chiloții verzi. O iubesc de mult. Nu pot s-o înșel.” „Bine, boule, dar ea... A plecat cu ăla.” „Poate nu face nimic.” „Ești idiot? Cum să nu faci?” „Se poate, dar... Eu nu pot... Nu pot s-o înșel. O iubesc. Nu pot.” Ei bine, tov' colonel, în clipa aia individul mi s-a părut sublim. Urechile alea clăpăuge erau ca focul, rotea în cap cei mai idioți ochi de pește fiert, iar eu îl iubeam (*caută*) de făceam pe mine de pasiune. M-am aruncat pe el ca la rugby, i-am rupt cămașa, l-am jupuit de pantaloni, l-am mușcat, l-am tăvălit. Nimic... Am crezut că dacă dansez goală, ca Salomeea, o să ia foc. Aiurea. Și-atunci...

NIMEA (*ecou*): Atunci?

AMALIA: L-am bătut: cu pumnii, cu picioarele. Apoi cu cureaua de la pantaloni. A căzut într-un colț, zdrobit, îi curgea sânge din nas. Trei luni am umblat după el ca o dementă. Degeaba. (*Îl imită*.) „Natalia, Natalia, Natalia.” (*După o pauză*.) Am auzit c-a murit. Anormaliiăștia nu trăiesc mult. (*Fior, poate de frig*.)

NIMEA (*remarcă*): Ah. (*Îi așază grijuliu pătura în jurul umerilor*. O așază pe fotoliu.) Stai aici. (*Aduce niște ciorapi de lână, groși. Îngenuncheat, cu gesturi tandre, îi pune ciorapii de lână. Apoi, ținându-i în palme piciorul*.) Te mai mănâncă?

AMALIA (sec): Nu. (Nimea, gest a neputință. Ea îl sărută.)
Ești dulce... (Tandără.) Știi ceva? Spun o tâmpenie. Nu
mă mai mănâncă, dar m-am încălzit aici. (Arată
inima.) Păzea, fac pasiuni pentru cei care-mi rezistă.
(Tandără.) Spune-mi, ai fost securist? (Pentru că
el tace.) Îm?

NIMEA: Dar dumneata?

AMALIA (i se pare o enormitate): Ha... asta-i bună. E clar
că... (Arată fruntea.) O rotiță, aici... (Vehementă.)
Eu i-am urît, domnule.

NIMEA: Și eu.

AMALIA (surprinsă) Tu? Cum așa? De ce? (Nimea tace.)
De ce?

NIMEA (cu greutate): Că... M-au făcut să cred... Nu mult...
Puțin. Că n-aș fi un... (Se oprește.)

AMALIA: Un ce?

NIMEA: Un „Nimea-n drum“. C-aș fi... (Gest sugerând ceva
important.) Dar pe dumneata?

AMALIA (răspicat): Eu am luptat. Am fost arestată. Mi-au
spălat creierul. (Vibrând.) Dar nu m-am lăsat. Și am
învin.

NIMEA (aplaudă): Bravo... Bravo... (Gest spre ceasul ei.) O
fi târziu?

AMALIA: Trecut de zece.

NIMEA: ... Dom'le și ce plouă... (Se așază pe saltea, se
întinde, apoi o cheamă. Gest de tandrețe.) Spune-mi,
ai rămas vreodată gravidă?

AMALIA: Sper să rămân acum. (Îl smotocește.)

NIMEA: Cam câte chiuretaje ai făcut?

AMALIA (duș rece): Repet, ce diagnostic ți-au pus ție doctorii
de la psihiatrie? Ce-au scris pe fișă la ieșirea din spital?

NIMEA (ezită): Îmii... Geniu.

AMALIA (il cuprinde): Atunci, treci și seamănă genii. Vedem
noi dacă ies sau nu.

NIMEA (idee fixă): Cam câte? Zece... Cincisprezece...
Douăzeci?

AMALIA: Ce? Chiuretaje? (Răspicat.) Cinci mii două sute
patruzeci și două.

NIMEA: Aoleu!

AMALIA (precizare): Numai în doi ani.

NIMEA: Ți l-a arătat vreodată...? Doctorul.

AMALIA: Ce?

NIMEA: Embrionul tău.

AMALIA: De fiecare dată. Și mereu, mereu, am remarcat că e
leit pasărea-șopârlă. (Mândră de cunoștințele ei.)
Arheopterix.

NIMEA: Și?... (Caută.) Nu te-ai gândit niciodată să-l lași?

AMALIA: Îl las pe asta de acum. Jur.

NIMEA (cu ochii în gol): Aoleu. Încă șaptesprezece ani? Încă
șaptesprezece ca să ajungă la șaptesprezece...

AMALIA (entuziasm sarcastic): Genial... Șaptesprezece ani
ca să ajungă la șaptesprezece ani. (În derâdere.)
Fantastic! Hai, treci la treabă. Unde mai găsec eu
unul să-mi facă-un plod atât de deștept?

NIMEA (aproprat): Uite, am să-ți spun de ce te-am chemat...
(Mic răs amar.) Doamne, ce te-am mai iubit. Te-
așteptam seara, la unsprezece, la poarta Televizunii.
Să te văd... Nevastă-mea – că pe vremea aia aveam și
eu... ca oamenii – intrase la idei. Mă mirosea, îmi
întorcea buzunarele, când mă culcam sărea pe mine...
Ea, care... Puteau să treacă lunile, că nu-i ardea. Mă
obliga să fac amor cu ea. Mă crezi că plângea sufletul
în mine? De ce să te înșel? Mata erai un fel de Natalia.
Iar eu ce eram? Boul cu ochi de pește fiert. De-aia am
vrut să știu dacă dumneata... (se corectează) TU ai
trăit vreo clipă fără boielile cinismului asta, fără
podoabele false de mare intelectuală, scârbită de lume.

AMALIA (tandără, vine lângă el, jos pe saltea): Iartă-mă.
Sunt o pisăloagă mizerabilă. Mi-am închipuit că ești la
fel ca ceilalți. (Cu căldură.) Omule, nu mă interesează
CE AI FOST și CE EȘTI. Un lucru e clar: simt c-aș
putea să te iubesc. (Ar vrea să-l cucerească, dar
gesturile îi sunt stângace, timide.) Crezi că ai nevoie
de una ca mine? (Îi reamintește dualitatea.) Cu
bărbatul din mine, ce să faci? De iapă, văd că n-ai
nevoie... Cum să...? (Îl mângâie. El însă e absent.)
Hai să ne culcăm alături. (Îl obligă să se întindă lângă
ea, așază grijulie pătura, perna.) Auzi ploaia? Dacă
stăm așa... și vine somnul, dormim. Dacă simți că...
sub pătură eu dogoresc așa... Atunci...

NIMEA: Târziu. Prea târziu. Fiindcă eu nu te-am chemat aici
ca să...

AMALIA (ii astupă gura cu o sărutare): Șșșș! Știu, pudicule,
știu. Tu ai nevoie de puritate, de curățenie. Și eu,
proasta... Te-am șocat, te-am scârbit, nu-i așa? Idolul
tinereții tale – o târfă oarecare. Nu m-ai adus aici
pentru un amor pe ploaie.

NIMEA: Nu. (Se ridică, ea încearcă să-l rețină, el se
debarasează cu blândețe.)

AMALIA: Atunci, pentru ce? (Nimea nu răspunde.) Pentru ce?
NIMEA (cu ochii în gol): Ca să te omor.

AMALIA (neplăcut surprinsă): He! Ce glumă proastă! (Se
ridică, îl sfidează.) Și cum ai vrea tu să mă omori?

NIMEA (după o tăcere): M-am tot gândit. Cred că... O să te
înăbuș. (Pune mâna pe pernă.)

AMALIA (ii smulge perna și o aruncă. Imperativă): Stai,
dracului, acolo. (Îl împinge pe fotoliu.) Dacă te miști,
praf te fac. (Se duce la telefon, bate nervoasă în
furcă. El e cârpă.) Ce dracu are?

NIMEA (moale): Ți-am spus. E mort. E rupt firul. Eu l-am
rupt. (Amalia caută înnebunită în geantă. Nu
găsește ce caută. El îi arată un spray.) Pe-asta-l
cauți? (Ea se repede, el o oprește.) Ce să faci tu cu un
spray paralizant? (Admiră.) Ai dat ceva bănișori pe el.
(Rău.) Dă-l dracului. (Îl aruncă pe fereastră.)

AMALIA (jucând totul pe agresivitate): Și ce vrei de la mine,
fătălăule? (Îi dă un ghiont. Nimea, lipsit de puteri, se
apără. Ea îi îndesă în gură o țigară. El refuză. Ea
stăruie, i-o aprinde. El, nefumător, tușește. Ea îl
bate pe spate.) Copăcel... Copăcel... Și de ce, mă rog,
vrei tu să mă omori?

NIMEA: Fiindcă... Tu... Tu mi-ai omorât băiatul...

AMALIA (*uimită*): Băiatul tău? 'Ai sictir. Ești nebun?

NIMEA (*stins*): Girafa.

AMALIA: Girafa?

NIMEA: Așa-i ziceau, la liceu, colegii. Crescuse... Mult...

(*Arată ușa.*) Când intra aici, îndoia gâtul. Un metru nouăzeci și patru la șaptesprezece ani.

AMALIA (*compasiune*): Îmi pare foarte rău... Dar ce legătură am eu?

NIMEA (*explozie de energie*): Cum, ce legătură? (*O apucă de braț și o scutură.*) Cine a apărut pe 23 decembrie, cine zbiera s-audă toată țara? (*O imită.*) „Suntem atacați! O coloană de tancuri grele ale Securității se îndreaptă spre noi. Revoluția română e în pericol de moarte... Tineri, apărați Televiziunea, veniți aici, în Piață, cu toții... Blocați toate străzile”...

AMALIA: Da. Era o situație disperată.

NIMEA (*retrăind scena*): El era la masă. Abia-l adunasem de pe străzi... A sărit ca ars. (*Îl imită.*) „Mă duc. Să apăr Televiziunea.” Ce să-l opresc? M-a împins cât colo. Ce vrei? Șaptesprezece ani... Solid. Făcea canotaj. Ultimele lui cuvinte: „Prăpăditule... Lepră... Trădătorule... Știu tot, bă securistule... Tot... (*Dispreț suprem.*) Vai de capul tău...” (*Dă în plâns.*) Girafa mea... Ultimele lui vorbe... „Trădătorule... Securistule...”

AMALIA (*impresionată, gest tandru*): A fost un erou.

NIMEA: Un erou? Un bou... Dus la abator de voi... criminalilor! (*O apucă vehement.*) De tine. (*O imită, în derâdere, scuturând-o violent.*) „Suntem atacați... Blindate... Tancuri... Salvați Televiziunea... Revoluția în pericol! DACĂ PIERDEM TELEVIZIUNEA, PIERDEM TOTUL!”

AMALIA (*cu convingere*): Dar a fost adevărat. Gata-gata să cădem în mâinile...

NIMEA (*urlă*): Cui? (*Pentru că Amalia, speriată, tace.*) Cui?

AMALIA: Dușmanilor... Ția care ți-au împușcat fiul.

NIMEA (*o zgâlțâie violent*): Dar cine mi-a împușcat fiul? Cine? (*Își răspunde.*) Teroriștii, nu? Care teroriști? I-ai văzut tu? I-a văzut cineva? Or fi fost prăpădiții ăia de studenți arabi care făceau pe ei de groază și stăteau ascunși sub pat prin cămine?

AMALIA: Tensiunea aia groaznică, oamenii care mureau lângă tine... Confuzia... Fiecare zvon...

NIMEA: Dumitale cine ți-a spus să zbieri în microfon: „Blindate... Suntem atacați... Tineri, veniți și apărați Televiziunea...”?

AMALIA (*dominată*): Nu știu, nu-mi aduc aminte. Cineva din conducere.

NIMEA: De la care dintre emanații care comunicau prin telefon către ambasada sovietică „E harașo. Malta merge bine.”? De la cine a venit ordinul?

AMALIA: De unde să știu eu?

NIMEA: Ție cine ți l-a dat?

AMALIA: Îmi mai aduc eu aminte? În zăpăceala aia...

NIMEA: Cum o să uiți așa ceva? Ți-o spun eu: redactorul-șef.

Dar tu n-ai strigat porcăria aia imediat. Nu. Te-a apucat groaza. Ai fugit la colonelul Turbatu: „Ascundeți-mă... Scoateți-mă de aici...” „Calmă, doamnă! Ce tancuri? Securității nu au blindate. Nu ne atacă nimeni. O împușcătură, din când în când. Vreun «turist» cu luneta.” Te-ai întors la redactorul-șef, ai stat nițel și-ai ieșit din biroul lui, mușcând dintr-o prăjitură, cu un Pepsi în mână.

AMALIA (*indignată*): Ce tâmpenii!

NIMEA: Te-ai întâlnit cu Stela... Stela Voicu, monteuză la voi, la „Actualități”...

AMALIA: Stela? (*Își amintește!*) Da... Da... O știu. Și?

NIMEA: Fosta mea cumnată. Era și ea speriată. Te-a întrebat: „Ce se mai aude? Murim? Intrăm în pușcărie?”. Ce i-ai răspuns?

AMALIA (*în ceață*): Habar n-am.

NIMEA: Spirituală ca-ntotdeauna: „Nu, fetițo. Învățăm limba rusă cântând.” Și i-ai fredonat... (*Fredonează ca la Radio Moscova*: „Ce frumoase seri sunt la Moscova.”) Apoi, ai executat ordinul venit de la tovarășii emanați. Ai început să strigi pe post: „Veniți! Apărați Televiziunea!”. (*O zgâlțâie.*)

AMALIA (*se debarasează*): Lasă-mă în pace cu porcăriile tale. (*Imperativă.*) Cheile de la mașină!

NIMEA: Și turistul ăla, „Vânătorul de oameni”, a văzut prin lunetă o mutră ciufulită, c-un cap mai înalt decât ceilalți: Girafa... (*Nod în gât, plâns.*) Girafa mea.

AMALIA (*impresionată*): Omule... Te înțeleg... Durerea ta...

NIMEA (*vehement*): De ce? Când ai știut că e minciună?

AMALIA: Trebuia... Pentru țară... Pentru libertate... Eram în direct pe Satelit. Cu toate posturile din lume.

NIMEA (*zbiară*): Bâlcu!.. Să vă iasă bine bâlcu!... Câțiva morți, acolo... Sarea și piperul revoluției, nu-i așa? Să-i păcăliți. Pe ei... Pe noi. O dată. Și-încă o dată. Și-încă o dată. (*Vehement.*) Bâlcu!

AMALIA: N-a fost nici un bâlcu... Lupte grele... Teroriștii de vizavi trăgeau în noi de la ferestre, de pe balcoane...

NIMEA (*în derâdere*): Ei nu!... Ia spune: de ce ți-au pus ție pumnul în gură și te-au oprit să faci „Prim-planul” ăla cu generalul Militaru von Frunze?

AMALIA: Interviu? Eu cu Militaru? N-a fost vorba nici o clipă.

NIMEA: Mincinoaso! Fiindcă amanta redactorului-șef te-a ținut în umbră, ai vrut să „reintru” cu o lovitură în forță. Te-ai lăudat la colegi c-o să-l încai pe Militaru. (*O imită.*) „Cum vă explicați, domnule general, că armata a distrus cu tunul blocul în care locuiau familiile diplomaților sovietici, când...”

AMALIA (*cu suflul la gură*): Când?

NIMEA: ...nici o fereastră, nici un balcon nu dă spre Televiziune? Toate dau spre Parcul Herăstrău.” Spre voi, perete compact. Cum au tras teroriștii prin zidul compact?

AMALIA: Doamne, și ce de oameni nevinovați or fi murit în blocul ăla. Ce dacă sunt ruși?

NIMEA: N-a murit nimeni, fetiță. Pentru simplul motiv că sovieticii au evacuat blocul cu zece zile înainte de Timișoara. *(Ironic.)* Ce intuiție genială... Cică, pentru ca să zugrăvească, să repare. Aiurea... Zugrăviseră de curând...

AMALIA: Astea de unde dracu' le mai știi?

NIMEA *(sarcastic)*: De la tine, iubito... Iar tu dintr-o cârtică: „NKVD-ul și revoluția română“. Te-ai lăudat, au aflat „băieții“ – că sunt și acum, slavă Domnului –, te-a chemat redactorul-șef, te-a muștruluit și... Adio „Prim-plan“ cu NKVD-istul zis Corbu I... Ția care știa... unde erau plasați „turiștii“ și avea ordin să-i protejeze. Să se întoarcă fără nici o zgârietură în sânul lui Ivan cel Groaznic. Ția care mi l-au ucis... *(Nod de plâns.)* Și el? În loc să spună și el: „bă tată, mă idiotule, care m-ai spălat la fund...“ că mă-sa dezertase și mi l-a lăsat mie de la trei ani... „mă, care ți-ai luat de la gură să mă faci de un metru nouăzeci și patru, care după zece ore de muncă amorțea noaptea cu mine la lecții, bă... Na și ție un gând bun de la mine și pune-l la butonieră ca pe-o floare.“ Da' de unde... M-a omorât cu disprețul... „Știi tot, bă, lepră. Am aflat...“

AMALIA: Ce? *(Pentru că el tace.)* Ce-a aflat?

NIMEA: Că mă întâlneam cu unul din ăia și... Mă punea să scriu... „Vă informez că...“

AMALIA *(muștrător)*: De ce-ai făcut-o?

NIMEA: Da' mata de ce-ai făcut-o?

AMALIA *(indignată)*: Eu? Eu m-am luptat cu ei... Am fost dizidentă.

NIMEA: Pseudodizidentă. Mai cunosc eu unul de la voi care-și dădea cu pumnul-n piept, c-a transmis știri la „Europa Liberă“ de la telefoanele publice din Dorobanți. Și când s-a dus la München, ăia l-au ținut la poartă și i-au arătat dosarul de slujbaș al Securității.

AMALIA: Nu știi despre cine vorbești. Eu n-am fost...

NIMEA: Ce vorbești? D-ai-a te-nâlneai cu maiorul Spiroiu, în camera specială, din stația de metrou Crângași...

AMALIA: Eu? Ești nebun.

NIMEA *(vehement)*: Chiar eu te-am văzut. Cu ochii ăștia. Într-o marți pe la unsprezece. Cobor din metrou și ce văz? Celebra noastră Amalia Preoțescu cu Spiroiu. Îl știam. Prin '86 m-am întâlnit și eu cu el, de vreo trei ori, și exact acolo: Metrou Crângași. Pe cine turnai? Cine era „dușmanul orânduirii noastre socialiste“?

AMALIA: Eu. Eu însămi... Mi-a distrus viața cu interogatoriile lui.

NIMEA *(implorare spre neant)*: Bă... Ochi de pește fierț... leși, mă, din mormânt s-o vezi cât e de putoare... De ordinară. C-ai avut dreptate să nu dai un scuipat pe ea. Și eu, care am iubit-o și-am zis că e o minune a naturii... *(O maimuțărește.)* Ce interogatorii, madam? Nu mi-a spus Stela? Te-ai certat cu amanta

directorului de la Programe... un bobârnac, și n-ai mai apărut vreo zece luni prin casele admiratorilor.

AMALIA: Am apărut un principiu... Libertatea redactorilor de a...

NIMEA: Aiurea... V-ați luat de la un scaun rotativ import Franța. Care să-l ia... Ce, Stela minte? Păruială în regulă. Pusă pe linie moartă, prea mândră ca să-ți pui la bătaie partea dinapoi, aia de iapă, cu harmăsarii culturii române, ai folosit-o pe cea dinainte... Capul, cu trei creiere. Ai zis, ca și mine, DA, când au venit să te achiziționeze, în numele „iubirii de patrie“. Eu am fost un bou, care nici nu știu de ce am făcut-o *(răspunde unei vechi dileme interioare)*, că am zis că n-o să mai fiu un „Nimea-n drum“... Că țara ăre nevoie... Că n-o să mă mai lovească orice prost... Știi și eu? Tu însă ai știut ce le ceri... Dar n-ai obținut nimic, nenorocito. Fiindcă ei, „încadrații“, au știut să ne sugă, dar de dat, n-au dat nimic. Două-trei milioane de români – am fost copiii ăia pe care-i păcălești la bătutul alviței. Le tot treci pe la bot alvița, ei se bat s-o apuce și nu se aleg decât cu obrazul mânjit. *(Între timp, Amalia, profitând de concentrarea lui, s-a apropiat de ușă. O deschide brusc și o zbughește în ploaie. Nimea rămâne o clipă uluit, apoi ia de pe un rastel un cuțit de vânătoare și fuge după ea. Câteva clipe, scena e goală, apoi protagoniștii reapar. Nimea a prins-o, o aduce de guler, sub amenințarea cuțitului. Ea geme înfricoșată. El o azvârle pe saltea.)*

NIMEA *(cu ură, agitând cuțitul)*: Ți-am spus că noaptea asta o să dormi în ceruri.

AMALIA *(gâtuită de spaimă)*: O să te prindă... Ani grei de pușcărie...

NIMEA: Ce spui? Viu? *(Brusc tandru, începe să-i șteargă părul ud cu un prosop. Intuind unica salvare, Amalia îl incită la o tăvăleală frenetică. Un timp, el pare învins de femeia dezlănțuită, participă, dar „la o adică“ o aruncă. Ea stă ghemuită, înfricoșată. El, agitând cuțitul.)* Țsta era al lui. Cadou la paisprezece ani... *(Urlă, amenințând-o.)* Era al lui, auzi?

AMALIA *(spaimă)*: O să te prindă...

NIMEA: Aiurea, îmi tai venele. Ce să caut eu aici, când el e dincolo?

AMALIA *(încearcă o soluție psihologică. Se ridică. Imperativ)*: Dă-l încoace. Nu ești născut să fii criminal. *(Blând.)* Ești un om bun. *(Întinde mâna după cuțit.)* Ai un suflet mare. M-ai iubit... Fii cuminte. Dă-mi-l... *(Înaintează, în timp ce Nimea se retrage, încolțit.)* Hai, dă-l încoace. *(Extremă tandrețe.)* Ascultă-mă. Și eu sunt o fată bună.

NIMEA *(a lăsat-o să se apropie, se ferește brusc)*: De-asta ți-e frică... Dă-l dracului. *(Deschide ușa la bucătărie și aruncă cuțitul.)* Poftim. *(O ia tandru, ea e crispată,*

infricoșată.) Ce dracu? Ți-e frică de moarte? Scapă cineva? Nu murim în fiecare seară când ne culcăm? Mai știm de ceva? (Cu blândețe, o așază pe saltea, o ia de după umeri.) Știi... Mai erau doi înaintea mea... Doi din „Cei rămași”. Și pe urmă, după Anul Nou, sunai la mine... Cotigă... Ion Côtigă... Numărul opt în serial... Hai, întrebă-mă... la-ți reportofonul... Unde naiba e? (Se ridică și-l caută, într-o valiză a ei. Îl găsește, i-l dă.) Gata... întrebă... Fă o emisiune d-ai lacrimogenă, să zică toate țările din România: „Bă, soro, ce chestie. Ai văzut? Da' și Preoțeasca. Deșteaptă...” Hai! (Se enervează.) Ce naiba, întrebă! De exemplu... Cum l-ai dezvățat să-și sugă degetul? Sau: cum ai murit și ai înviat tu când i s-a spart apendicul în el și-a făcut peritonită? (Zbiară.) Întrebă... (Brusc, se liniștește, e din nou tandru.) Doamne! M-aș fi închipuit eu, acum douăzeci de ani, cu... dumneata, așa? (O ține de după umeri, o strânge.) Aș fi turbat de fericire. Când te-așteptam eu noaptea la poarta Televiziunii. Doar ca să te văd. Mă cunoșteau vecinii toți, tu nu m-ai cunoscut... Împutită e viața... Nu? (Respect.) Tocmai dumneata? Și te-aș fi iertat, să mă crezi... (Încurajată, ea reia manevra diversivării amoroase. El pare a fi învins, dar...) Stai... stai nițel. Te-aș fi iertat, zău, dacă el ar mai fi venit. (O ține, tandru, în brațe.)

AMALIA (nu are ce să spună): Mda... Dar vezi...

NIMEA: Doar nu mă crezi nebun. Nu în carne și oase. (Gest larg, ca și cum s-ar referi la un abur.) Așaa! Să mai vină și el pe-aici... (Palmă în piept.) Pe-aici. (După o tăcere, cu obidă.) Dar nu mai vrea.

AMALIA (cu bățul în baltă): Eroii nu mor niciodată.

NIMEA: Aiurea... Se duc fără urme. Uite, maică-sa, că e mamă, ce-și mai rupea părul din cap la cimitir... Și-acum? E prin Italia. Turism, cu... taurul ei... (Se dă exemplu.) EU, un timp, n-a fost zi, seară să nu stau cu el mână în mână, să mă uit la părul lui aiurit. Nu-l dădeam afară decât când îmi spunea... Că era rău... „Măi lepră... Știi ce mi-a spus Bălănescu dintr-a unș'pea la baschet? «Bă, eu îl cunosc pe tac'tu. E miel în turma lui taică-mio.»” (Explicativ.) Taică-său era colonel de „secu” din ăia civili. (Revoltă moale.) Miel, auzi... Păi nu behăiam? Nu behăiam. Grohăiam. (Autoacuză.) Porc... (Râde brusc.) Și zici că ți-au spălat creierii?

AMALIA (revoltată): M-au internat forțat la psihiatrie.

NIMEA: Te-ai internat tu, de bunăvoie. La doctorul Bratu, cu care te-ai culcat prin '76-'77. Să-ți dea un certificat pentru Spațiul Locativ. O cameră în plus... (Ea, gest de protest.) Sssst! Am dat niște părăluțe și cu... (semn

de bani) ai acces la orice foaie de observație. (O ia de după umeri.) Hai să facem câțiva pași. Să ne-nchipuim că mergem pe-un bulevard mare, luminat... că ne uităm la vitrine. (Ea se supune, timorată, acestei plimbări grotești. Apoi se opresc.) Să strâng salteaua. (O face, o leagă.) Cui îi trebuie? Amândoi vom fi DINCOLO în noaptea asta. (Parafrază.) Ah, ce grozav, să mori pe ploaie. (O ia în brațe, tandru, apoi îi pune mâinile la gât. Mic exercițiu de sugrumare. Ea se zbate. El e puternic. În cele din urmă îi dă drumul. Ea tușește și fuge infricoșată spre ușă. O zgâlțâie cu furie. E închisă.) Știi de ce nu mai putem rămâne în lumea asta? Că, de la un timp, netrebnicul de mine țin și eu ușa închisă. În loc să stau să-l aștept, plec și trag zăvorul. El poate mă caută, săracul, dă târcoale, bate, dar eu sunt haimana: pe la prieteni la un șpriț, la un film, la o porcăială politică... Cu o femeie... (Recitativ.) Balsamul uitării. (Obidă.) Cristosul mării ei de uitare. Ce curvă. Cum te face ea din om, neom. (Din ușa bucătăriei, cu salteaua în brațe.) Știi? Dacă mă gândesc bine, nici n-aș vrea să mai dau ochii cu el. Ce să ne spunem? (Dispare, trântind ușa. Amalia, după o clipă de împietrire infricoșată, reia goana irațională a animalului prins în cușcă. Smucește disperată de ușă, încearcă telefonul. În cele din urmă, cară masa, încercând să blocheze ușa bucătăriei. Dar Nimea împinge masa cu o lovitură violentă de picior. E transfigurat, ține cuțitul în mâna care șiroiește de sânge. Aruncă cuțitul cu care și-a tăiat venele. Se căznește să scoată ceva din buzunar, mormăie o înjurătură, găsește în sfârșit cheile de la ușă, descuie, îi aruncă cheile mașinii, îi pune în brațe reportofonul.) Scoate-mă dintre... „Ăi rămași”. (O împinge afară. Trânțește ușa după ea. Se așază pe un scaun. O clipă, rămâne calm, cu ochii în gol, în timp ce lumina pălește treptat, sugerând întunericul ce se apropie. Brusc, însă, înjunghiat de o mare spaimă, se repede la telefon. Bate în furcă, disperat.) Alo... Alo... (Realizează că a rupt firul. Înnebunit, rupe cârpe și se leagă strâns, găfâind, împleticindu-se. Zbiară.) Nu... Nu vreau... De ce? (Se oprește, ascultând. Motorul mașinii Amaliei e ambalat la maximum, apoi mașina pleacă, icnind a motor rece. Nimea e în culmea groazei.) Ajutooor... (Fuge la ușă.) Ajutor... (Fuge printre spectatori, cade, se ridică și dispare pe ușile din fund, bufnind. Pe fondul de liniște, ploaia și un tunet, foarte, foarte departe.)